

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBOH – HRDINA

BOJ O LABYRINT

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Percy Jackson

Boj o labyrint

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rick Riordan

Percy Jackson 4 – Boj o labyrint – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

BOJ O LABYRINT

BOJ O LABYRINT

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

Venujem Becky, ktorá ma vždy dokáže previesť bludiskom.

OBSAH

1. Bojujem s tímom roztlieskavačiek	9
2. Mám telefonát na účet volaného z podsvetia	27
3. Hráme sa na naháňačku so škorpiónmi	55
4. Annabeth porušuje pravidlá	76
5. Nico kupuje mŕtvym Happy Meal.....	97
6. Stretávame boha dvoch tvárí	111
7. Tyson vedie útek z väznice	126
8. Navštívime ranč diabolského chlapíka	141
9. Kydám tony hnoja	170
10. Robíme test o život	185
11. Rozžeravím sa dobiela.....	210
12. Beriem si prázdniny na neurčitý čas	231
13. Najímame si nového sprievodcu	252
14. Brat so mnou bojuje na život a na smrť	278
15. Kradneme obnosené krídla	298
16. Otváram truhlu	320
17. Stratený boh prehovorí	338
18. Grover vyvolá masový útek	351
19. Rada sa štiepi.....	371
20. Oslava mojich narodenín naberie temný obrat	382

BOJUJEM S TÍMOM ROZTLIESKAVAČIEK

To posledné, čo som chcel urobiť počas letných prázdnin, bolo vyhodiť do vzduchu ďalšiu školu. Napriek tomu nastalo pondelkové ráno, prvý júnový týždeň, a ja som sedel v maminom aute pred Goodovou strednou školou na Východnej 81. ulici.

Bol to jeden z tých mohutných palácov z hnedého kameňa nad East River. Parkovalo pred ním množstvo BMW a lincolnov. Pozeral som sa na vyzdobený klenutý vchod a uvažoval som, ako dlho bude trvať, kým ma odtiaľ vyhodia.

„Neboj,“ dohovárala mi mama, ale veľmi pokojne to neznelo. „Je to len úvodné stretnutie a exkurzia. A pamätaj, miláčik, je to Paulova škola. Tak sa snaž, aby si... no, veď vieš.“

„Aby som ju nezničil?“

„Áno.“

Mamin priateľ Paul Ondeck stál pred školou a vítal budúcich deviatakov, ktorí k nemu vychádzali po schodoch. Vlasý mal ako korenie a soľ, na sebe džínsy a koženú bundu a pripomínal mi nejakého herca z telky,

ale bol to len učiteľ angličtiny. Podarilo sa mu presvedčiť Goodovu strednú, aby ma prijala do deviatky napriek tomu, že doteraz ma vykoplí z každej školy, do ktorej som chodil. Snažil som sa ho varovať, že to nie je najmúdrejší nápad, ale nepočúval ma.

Pozrel som sa na mamu. „Nepovedala si mu, ako to so mnou naozaj je, však?“

Nervózne zabubnovala prstami o volant. Bola oblečená ako na prijímací pohovor, vzala si svoje najlepšie modré šaty a topánky na vysokých podpätkoch.

„Povedala som si, že s tým radšej počkáme,“ priznala.

„Aby sme ho nevyplašili...“

„Som presvedčená, že tá exkurzia dopadne dobre, Percy. Veď je to len jedno predpoludnie.“

„Skvelé,“ zamrmľal som. „Vyhodia ma, skôr ako sa začne školský rok.“

„Pozri sa na to z lepšej strany. Už zajtra ideš do tábora. A po prehliadke máš to rande...“

„To nie je rande!“ ohradil som sa. „Preboha, mami, veď je to len Annabeth.“

„Príde za tebou až z tábora.“

„Hej, to je pravda.“

„A idete do kina.“

„Áno.“

„Len vy dvaja.“

„Mami!“

Zdvihla ruky, akože sa vzdáva, ale zbadal som, že sa zo všetkých síl usiluje, aby sa nerozosmiala. „Mal by si už ísť dovnútra, miláčik. Uvidíme sa večer.“

Práve som sa chystal vystúpiť z auta, keď som sa pozrel na schody k škole. Paul Ondeck tam práve vítal dievča s kučeravými ryšavými vlasmi. Malo oblečené gaštanovohnedé tričko a obnosené džínsy pomaľované fixkou. Keď sa dievčina obrátila, zbadal som jej tvár a chlpy na rukách sa mi zježili od hrôzy.

„Percy?“ opýtala sa mama. „Čo sa deje?“

„N-nič,“ vykoktal som. „Má tá škola aj nejaký bočný vchod?“

„O trochu ďalej sprava. Prečo?“

„Tak zatiaľ čau.“

Mama chcela ešte niečo povedať, ale vystúpil som z auta a rozbehol som sa. Dúfal som, že si ma tá červenovláska nevšimne.

Čo tu tá robí? Ani ja predsa nemôžem mať až takú smolu.

Ha-ha-ha. Veľmi skoro som zistil, že to môže byť ešte oveľa horšie.

Preplaziť sa dovnútra na prehliadku sa mi nepodарило. Pri bočnom vchode stáli dve roztlieskavačky v červeno-bielych kostýmoch a číhali na nováčikov.

„Ahoj!“ usmievali sa. Myslím, že to bolo prvý a posledný raz, čo sa ku mne nejaké roztlieskavačky správali tak milo. Jedna mala blond vlasy a ľadovo-modré oči. Druhá bola černoška s tmavými kučeravými vlasmi ako Medúza (a to skutočne viem, o čom hovorím). Obidve mali na kostýmoch svoje mená vyšité ležatým písmom, ale moja dyslexia zapríčinila, že

tie slová na mňa pôsobili len ako nezmyselne pokrútené špagety.

„Vitaj na Goodovej škole,“ zaspievala tá blondáva. „Bude sa ti tu veľmi páčiť.“

No keď si ma premeriavala zhora nadol, tvárila sa skôr ako „pf, čo je to za chudáka?“.

Druhé dievča ku mne podišlo tak blízko, až mi to bolo nepríjemné. Prezeral som si výšivku, ktorú malo na uniforme, a rozlúštil som Kelli. Voňala ružami a ešte niečím, čo som si pamätal z lekcií jazdeckta v tábore – voňali tak čerstvo vykúpané kone. Dost čudná vôňa na roztlieskavačku... Možno mala poníka. V každom prípade stála tak blízko, až som mal pocit, že ma chce zhodiť zo schodov. „Ako sa voláš, zajko?“

„Zajko?“

„Nováčik.“

„Ehm, Percy.“

Dievčatá sa na seba pozreli.

„Á, Percy Jackson,“ pokývala hlavou blondínka. „Na teba sme čakali.“

Pri jej slovách mi po chrbte prebehol mráz ako hrom. Dievčatá blokovali vchod a usmievali sa, ale nebolo to ani trochu priateľské. Ruka mi inštinktívne zašla k vrecku, kde nosím svoje vražedné pero Anaklusmos.

Potom sa z budovy ozval hlas: „Percy?“ Bol to Paul Oudeck, hovoril odniekiaľ z chodby. Ešte nikdy som nebol taký rád, že počujem jeho hlas, ako v tejto chvíli.

Roztlieskavačky ustúpili. Pretlačil som sa okolo nich tak nedočkavo, že som kolenom náhodou vrazil Kelli do stehna.

Cink.

Jej noha zaznela duto a kovovo, akoby som narazil do stožiara.

„Au,“ zamrmlala. „Dávaj pozor, zajko.“

Pozrel som sa dolu, ale jej noha vyzerala úplne normálne a navyše som bol príliš mimo na to, aby som sa vypytoval. Vrazil som do chodby a roztlieskavačky sa za mnou rozrehotali.

„Tu si!“ povedal Paul. „Vitaj na Goodovej škole!“

„Ahoj, Paul – ehm, pán Ondeck.“ Pozrel som sa za seba, ale tie čudné roztlieskavačky zmizli.

„Percy, veď ty vyzeráš, akoby si práve zbadal ducha.“

„Áno, ja...“

Paul ma potľapkal po chrbte. „Viem, že si nervózny, ale neboj sa. Máme tu veľa detí s poruchami pozornosti a dyslexiou. Učitelia si s tým už poradia.“

Mal som čo robiť, aby som sa nerozosmial. Kiežby ma trápili len poruchy pozornosti a dyslexia. Teda, vedel som, že Paul sa usiluje pomôcť mi, ale keby som mu vysvetlil, ako to so mnou v skutočnosti je, buď by ma považoval za blázna, alebo by sa vydesil a ušiel. Napríklad roztlieskavačky. Mal som z nich zlý pocit...

Potom som sa pozrel do chodby a spomenul som si, že mám ešte jeden problém. Tá ryšavá dievčina, ktorú som videl na schodoch vpredu, práve vchádzala hlavným vchodom.

Nevšímaj si ma, modlil som sa.
Všimla si ma. Vyvalila oči.
„Kde je to privítanie?“ opýtal som sa Paula.
„V telocvični. Tadiaľto. Ale...“
„Tak ahoj.“
„Percy?“ zakričal za mnou, ale ja som sa už rozbehol.

Myslel som si, že som jej zmizol.

Do telocvične mierilo množstvo ľudí a o chvíľu som bol len jeden z tristo štrnásťročných, ktorí boli natlačení za mantinelmi. Pochodová kapela falošne hrala nejakú bojovú pieseň, znelo to, akoby niekto kovovou bejzbalovou palicou mlátil do vreca s mačkami. Vpredu postávali starší chalani a baby, asi členovia študentskej rady, predvádzali sa v uniformách Goodovej školy a tvárili sa v štýle „pozrite, akí sme super“. Okolo chodili učitelia, usmievali sa a potriasali si ruky so študentmi. Steny telocvične boli polepené veľkými červeno-bielymi transparentmi s nápismi „Vítame budúcich nováčikov!, Na Goodovej škole je super!, Sme jedna rodina!“ a s množstvom ďalších šťastných vyhlásení, až sa mi z toho dvíhal žalúdok.

Ani jeden nováčik sa netváril nadšene. Podľa mňa je otrava chodiť na úvodné uvítanie v júni, keď škola sa začína až v septembri. Na Goodovej škole však platí: „Pripravujeme sa na úspech v predstihu!“ Tak to aspoň bolo napísané v propagačnom letáku.

Kapela prestala hrať. K mikrofónu pristúpil nejaký chlapík v prúžkovanom obleku a niečo hovoril.

V telocvični sa to však tak odrážalo, že som netušil, čo vraví. Znelo to, akoby kloktal.

Ktosi ma chytil za plece. „Čo tu robíš?“

Bola to ona – moja ryšavá nočná mora.

„Rachel Elizabeth Darová,“ povedal som.

Klesla jej brada, akoby nemohla uveriť, že som si zapamätal jej meno. „A ty si Percy ktovieaký. Vtedy v decembri, keď si ma chcel zabiť, si sa mi nepredstavil celým menom.“

„Pozri, ja som nechcel... ja som nebol... Čo ty tu robíš?“

„Asi to isté, čo ty. Úvodná exkurzia.“

„Ty bývaš v New Yorku?“

„Vari si si nemyslel, že žijem v Hooverovej priehrade?“

To mi nikdy nenapadlo. Vždy, keď som na ňu myslel (ale netvrdím, že som na ňu myslel; jednoducho som si na ňu len občas spomenul, jasné?), som vychádzal z toho, že býva niekde blízko priehrady, lebo práve tam som ju stretol. Strávili sme spolu možno desať minút, počas ktorých som sa na ňu zahnal mečom, ona mi zachránila život a potom som ušiel pred bandou nadprirodzených vražedných strojov. Poznáš to. Bolo to klasické náhodné stretnutie.

Nejaký chalan za nami zašepkal: „Hej, držte huby. Hovoria roztlieskavačky!“

„Ahoj, chlapci a dievčatá!“ zahrkútal do mikrofónu dievčenský hlas. Bola to tá blondínka, s ktorou som sa stretol pri vchode. „Volám sa Tammi a toto je Kelli.“ Kelli urobila hviezdu.

Rachel, ktorá stála vedľa mňa, vykrikla, akoby ju niekto bodol špendlíkom. Niekoľko ľudí sa na ňu pozrelo a zachichotalo sa, ale Rachel naďalej zdesene pozerala na roztlieskavačky. Tammi si jej výkrik zrejme vôbec nevšimla. Začala rozprávať o všetkých tých úžasných veciach, do ktorých sa môžeme zapojiť počas prvého roka v škole.

„Bež,“ prikázala mi Rachel. „Makaj.“

„Prečo?“

Nevysvetlila mi to však. Tlačila sa k okraju mantinelov, ignorovala zazerajúcich učiteľov aj nováčikov, ktorí nadávali, keď im stúpala na nohy.

Váhal som. Tammi práve vysvetľovala, že sa máme rozdeliť do skupiniek a prejsť sa po škole. Kelli zachytila môj pohľad a venovala mi pobavený úsmev, akoby čakala, čo urobím. Nebolo by dobré, keby som teraz odišiel. Medzi ostatnými učiteľmi stál aj Paul Ondeck. Čudoval by sa, čo sa deje.

Potom som si spomenul na Rachel Elizabeth Darovú a na tú zvláštnu schopnosť, ktorú prejavila vlani v zime na Hooverovej priehrade. Videla skupinu strážnikov, neboli to však strážnici ani ľudia. Srdce mi začalo búšiť ako splašené a vyrazil som za ňou z telocvične.

Našiel som ju v skúšobnej miestnosti kapely. Skrývala sa za veľkým bubnom v časti pre bicie.

„Pod sem!“ povedala. „A skloň hlavu!“

Skrývať sa za hromadou bubnov mi pripadalo poriadne strelené, ale prikrčil som sa vedľa nej.

„Išli za tebou?“ vyzvedala Rachel.

„Myslíš tie roztlieskavačky?“

Nervózne prikývla.

„Myslím si, že nie,“ odpovedal som. „Kto je to? Čo si videla?“

Jej zelené oči vyžarovali strach. Pehy, ktoré mala na tvári, mi pripomínali súhvezdie. Na hneďom tričku mala nápis Katedra umenia Harvard. „To... to by si mi neuveril.“

„Ale uveril,“ ubezpečil som ju. „Už viem, že vidíš cez hmlu.“

„Cez čo?“

„Hmlu. To... no, je to ako závoj, ktorý zakrýva, aké sú veci v skutočnosti. Niektorí smrteľníci cez ňu dokážu vidieť. Ako ty.“

Opatrne si ma prezerala. „To si urobil aj na tej priehrade. Povedal si, že som smrteľník. Akoby si ty ním nebol.“

Najradšej by som kopol do jedného z bubnov. Čo mi to napadlo? Veď toto jej nikdy nebudem vedieť vysvetliť. Nemal som s tým vôbec začínať.

„Povedz mi to,“ žobronila. „Ty vieš, čo znamenajú všetky tie hrôzy, ktoré vidím.“

„Pozri, toto bude znieť čudne. Vieš niečo o gréckych bájach?“

„Ako... o Minótaurovi a hydre?“

„Hej, len sa snaž nevyslovovať v mojej prítomnosti tie mená nahlas, jasné?“

„A Fúrie,“ dostávala sa do varu. „A Sirény a...“

„Presne!“ Rozhliadol som sa po miestnosti. Čakal som, že po Racheliných slovách vyskočí zo stien množstvo krvilačných potvor, ale my sme tam boli ešte stále sami. Z chodby som začul davy chalanov a báb, ktoré vychádzali z telocvične. Začínali sa skupinové prehliadky. Na rozhovor sme naozaj nemali veľa času.

„Všetky tie netvory,“ vyhrkol som, „všetci tí grécki bohovia – oni skutočne existujú.“

„Vedela som to!“

Privítal by som, keby mi povedala, že som klamár, ale Rachel sa tvárila, akoby som práve potvrdil jej najhoršie podozrenie.

„Netušíš, aké je to hrozné,“ vzdychla si. „Roky som si myslela, že som blázon. Nemohla som to nikomu povedať. Nemohla som...“ Prižmúrila oči. „Moment. Kto si? Myslím naozaj.“

„Nie som netvor.“

„To viem. Videla by som, keby si bol. Vyzeráš ako... že si taký, ako vyzeráš. No nie si človek, však?“

Preglgol som. Za tie tri roky som si už takmer zvykol na to, kto som, ale nikdy som o tom nehovoril s normálnym smrteľníkom – teda okrem mamy, ale ona to o mne aj tak vedela. Neviem prečo, ale rozhodol som sa.

„Som polokrvný,“ povedal som. „Človek som len napoly.“

„A napoly si čo?“

Práve v tej chvíli vrazili do skúšobne Tammi a Kelli. Dvere sa za nimi zabuchli.

„Tu si, Percy Jackson,“ zavrčala Tammi. „Konečne ťa môžeme privítať.“

„Tie sú ale odporné!“ zasipela Rachel.

Tammi a Kelli mali ešte stále oblečené červeno-biele kostýmy roztlieskavačiek a v rukách brmbolce.

„Ako vyzerajú v skutočnosti?“ opýtal som sa, ale Rachel bola priveľmi ohúrená, aby mi odpovedala.

„Tak na túto okamžite zabudni.“ Tammi mi venovala žiarivý úsmev a vykročila k nám. Kelli zostala pri dverách, aby sme nemohli ujsť.

Chytili nás do pasce. Vedel som, že za každú cenu sa musíme dostať von, ale Tammi mala taký očarujúci úsmev, že som sa nevedel sústrediť. Mala nádherné modré oči a vlasy sa jej vlnili na pleciach tak...

„Percy,“ upozornila ma Rachel.

Zafunel som niečo veľmi inteligentné, čo znelo ako: „Uf?“

Tammi sa približovala. Namierila na nás brmbolce.

„Percy!“ Mal som pocit, akoby Rachelin hlas prichádzal z obrovskej diaľky. „Preber sa!“

Len silou vôle som vybral z vrecka pero a otvoril ho. Anaklusmos sa zmenil na metrový bronzový meč a jeho čepeľ zažiarila slabým zlatým svetlom. Tammin úsmev sa zmenil na úšľabok.

„To nemyslíš vážne,“ namietla. „To predsa nepotrebuješ. Čo keby si ma radšej pobozkal?“

Voňala ružami a čistou zvieracou kožou – bol to síce zvláštny, ale neskutočne opojný pach.

Rachel ma silno uštipla do ruky. „Percy, ona ťa chce uhryznúť! Pozri sa na ňu!“

„Len žiarli.“ Tammi sa pozrela na Kelli. „Môžem, pani moja?“

Kelli ešte stále blokovala dvere a žiadostivo si obližovala pery. „Do toho, Tammi. Ide ti to perfektne.“

Tammi podišla o ďalší krok dopredu a ja som hrot meča oprel o jej prsia. „Cúvni.“

Zaprskala. „Nováčik,“ zahučala znechutene. „Toto je naša škola, polokrvný. Živíme sa, kým chceme!“

V tej chvíli sa začala meniť. Z jej tváre a rúk zmizla všetka krv. Kožu mala zrazu bielu ako krieda, oči celé červené. Zuby sa jej zmenili na tesáky.

„Upír!“ zreval som. Potom som si všimol jej nohy. Spod sukne roztlieskavačky vytrčala hnedá chlpatá ľavá noha, ktorá mala na konci oslie kopyto. Pravá noha síce vyzerala ako ľudská, bola však z bronzu. „Fuj, upír s...“

„O nohách nehovor!“ vyštekla Tammi. „Je neslušné robiť si z nich žarty!“

Podišla na tých zvláštnych nohách bližšie. Bola strašne smiešna, najmä s tými brmbolcami, no keď som stál zoči-voči jej červeným očiam a ostrým tesákom, do smiechu mi veru vôbec nebolo.

„Upír, hovoríš?“ zasmiala sa Kelli. „Tá sprostá legenda vychádza z nás, ty debil. Sme empusy, slúžime Hekate.“

„Hm.“ Tammi sa ku mne priblížila. „Temná mágia nás stvorila zo zvierata, z bronzu a z démona! Živíme

sa krvou mladých mužov. A teraz už konečne poď sem a pobožkaj ma!“

Odhalila tesáky. Bol som taký ochromený, že som sa nevedel ani pohnúť, ale Rachel hodila empuse na hlavu vírivý bubienok.

Démon zasyčal a odrazil ho. Odkotúľal sa uličkou medzi stojanmi na noty, jeho pružiny zarachotili o kožu. Rachel hodila xylofón, ale démon odrazil aj ten.

„Dievčatá bežne nezabíjam,“ zavrčala Tammi. „No v tvojom prípade, smrteľníčka, urobím výnimku. Na môj vkus máš totiž veľmi dobrý zrak!“

Vrhla sa na Rachel.

„Nie!“ Švihol som Anaklusmom. Tammi sa usilovala vyhnúť čepeli, ale preťal som jej kostým roztlieskavačky. S príšerným zakvilením explodovala na prach a ten sa zosypal priamo na Rachel.

Rachel sa rozkašľala. Vyzerala, akoby jej niekto vysypal na hlavu vrece s múkou. „Fuj!“

„To netvory robia,“ vysvetlil som jej. „Pardon.“

„Zabil si moju žiačku!“ zrevala Kelli. „Potrebuješ lekciu školského ducha, polokrvný!“

Aj ona sa začala meniť. Vlasy ako drôty sa zmenili na mihotavé plamene. Oči jej sčervenali. Vyrástli jej tesáky. Skočila k nám, mosadzná noha a kopyto zaklopkali na podlahe skúšobne.

„Som hlavná empusa,“ zavrčala. „Nijaký hrdina ma neporazil už tisíc rokov.“

„Naozaj?“ zatiahol som. „Teraz to už máš spočítané!“

Kelli bola oveľa rýchlejšia ako Tammi. Mojej prvej rane sa bez problémov vyhla, odkotúľala sa do časti dychov a s hlasným zadunením pritom zhodila kopu trombónov. Rachel sa jej snažila zmiznúť z cesty. Vrhol som sa medzi ňu a empusu. Kelli okolo nás krúžila a jej pohľad skákal zo mňa na meč.

„Taká krásna čepeľ,“ zacvrlikala. „No je poriadna hanba, že stojí medzi nami.“

Jej postava sa ustavične menila – chvíľu bola démon, chvíľu rozkošná roztlieskavačka. Usiloval som sa sústrediť, ale strašne ma to rozptyľovalo.

„Chudáčik maličký,“ zachichotala sa Kelli. „Vôbec netušíš, čo sa robí, však? Ten tvoj pekný tábor bude čoskoro v plameňoch, z tvojich priateľov sa stanú otroci Pána času a nie je v tvojich silách tomu zabrániť. Bolo by milosrdné skončiť s tebou v tejto chvíli, aby si sa na to nemusel pozerat’.“

Z chodby som začul hlasy. Blížila sa skupina na prehliadku. Nejaký človek rozprával niečo o zamykaní skriniek.

Empuse sa rozžiarili oči. „Výborne! Budeme mať spoločnosť!“

Zdvihla tubu a hodila ju do mňa. Rachel a ja sme sa prikrčili. Tuba nám presvišťala ponad hlavy, rozrazila okno a vyletela von.

Hlasy na chodbe stíchli.

„Percy!“ zrúkla Kelli, akoby bola vydesená, „prečo si to urobil?“

Tak veľmi ma to prekvapilo, že som nezareagoval.

Kelli chytila stojan na noty a zhodila všetky klarinety a flauty. Stoličky a nástroje padali na zem.

„Prestaň!“ kričal som.

Ludia išli po chodbe smerom k nám.

„Je načas privítať hostí!“ Kelli vycerila tesáky a rozbehla sa k dverám. Vyrázil som za ňou s mečom. Musel som ju zastaviť, aby neublížila smrteľníkom.

„Percy, nerob to!“ vykrikla Rachel. Ja som však netušil, čo chce Kelli urobiť, kým nebolo neskoro.

Kelli rozrazila dvere. Paul Odeck a skupina nováčikov zhrozene cúvli. Zahnal som sa mečom.

V poslednej sekunde sa ku mne empusa obrátila a prikrčila sa ako obeť. „Nie, prosím, nie!“ dostala zo seba. Už som však nedokázal zastaviť pohybujúcu sa čepeľ.

Tesne pred tým, ako sa jej dotkol božský bronz, Kelli vzbĺkla ako Molotovov koktail. Všade lietali iskry. Doteraz som nijakého netvora nevidel urobiť niečo podobné, ale nemal som čas čudovať sa. Cúvol som do skúšobne a dvere zachvátili plamene.

„Percy?“ Celkom omráčený Paul Odeck na mňa zíval cez oheň. „Čo si to urobil?“

Chalani a baby kričali a rozbehli sa po chodbe. Začala húkať hasičská siréna. Rozprašovače na strope zasýčali a ožili.

V tom zmätku ma Rachel potiahla za rukáv. „Musíš odtiaľto vypadnúť!“

Mala pravdu. Škola bola v plameňoch a zodpovedný som za to, ako inak, ja. Smrteľníci cez hmlu nevidia.

Budú presvedčení, že som – pred skupinou svedkov – napadol bezmocnú roztlieskavačku. Nemal som šancu vysvetliť im to. Odvrátil som sa od Paula a vyrazil k rozbitému oknu skúšobne.

Vyrútil som sa z bočnej uličky na Východnú 81. ulicu a vrazil som priamo do Annabeth.

„To si skončil poriadne skoro!“ Zasmiala sa a chytila ma za ruky, aby som nespadol na dlažbu. „Pozri, kam sa ženieš, chaluho­vý mozoček.“

Dobrá nálada jej vydržala zlomok sekundy a všetko bolo super. Oblečené mala džínsy a oranžové táborové tričko. Na krku mala náhrdelník z hlinených korálikov. Svetlé vlasy mala zviazané vo vrkoči. Jej sivé oči iskrili. Vyzerala, akoby v mojej spoločnosti išla do kina prežiť perfektné lenivé popoludnie.

Potom sa však spoza rohu vynorila Rachel Elizabeth Darová, ešte celá zaprášená od netvora, a skríkla: „Percy, počkaj!“

Annabethin úsmev v tej chvíli zmizol. Pozrela sa na Rachel, potom na školu. Vyzeralo to, že až teraz si všimla čierny dym a začula hasičské sirény.

Zamračila sa. „Čo si vyviedol tentoraz? A toto je kto?“

„Ehm, Rachel, to je Annabeth. Annabeth, to je Rachel. Ona je, no, kamarátka. Myslím.“

Nevedel som, čo iné by som o Rachel mohol povedať. Pravda je, že som ju takmer nepoznal. No vzhľadom na to, že nám spolu už dva razy išlo o krk, nemo­hol som ani tvrdiť, že je nikto.

„Ahoj,“ ozvala sa Rachel. Potom sa obrátila ku mne. „Máš poriadny malér. A ešte stále si mi to nevysvetlil!“

Na Ulici F. D. Roosevelta zakvílili policajné sirény.

„Percy,“ povedala Annabeth mrazivým hlasom. „Mali by sme ísť.“

„Ja sa chcem dozvedieť viac o polokrvných,“ nedala sa odbiť Rachel. „A o netvoroch. A tie veci o bohoch.“ Vylovila fixku, chytila ma za ruku a napísala mi na ňu telefónne číslo. „Zavolaš mi a vysvetlíš mi to, dobre? Dlhujes mi to. A teraz padaj.“

„Ale...“

„Niečo si vymyslím,“ sľúbila Rachel. „Poviem, že to nebola tvoja vina. Utekaj!“

Rozbehla sa späť k škole a nechala nás s Annabeth stáť na ulici.

Annabeth na mňa chvíľku hľadela. Potom sa obrátila a vyrazila preč.

„Hej!“ rozbehol som sa za ňou. „Boli tam dve empusy,“ usiloval som sa jej to vysvetliť. „Boli to roztlieskavačky, vieš, a hovorili, že tábor zhorí a...“

„Ty si hovoril smrteľnému dievčaťu o polokrvných?“

„Ona vidí cez hmlu. Videla tie netvory, skôr ako som ich zbadal ja.“

„Takže si jej povedal pravdu.“

„Pozná ma už z Hooverovej priehrady, a preto...“

„Vy ste sa už stretli?“

„Ehm, vlani v zime. No vravím pravdu, sotva ju poznám.“

„Je celkom pekná.“

„To... to som si vôbec nevšimol.“

Annabeth sa stále hrnula k York Avenue.

„S tou školou to vybavím,“ sľuboval som, aby som zmenil tému. „Neboj, dopadne to dobre.“

Annabeth mi nevenovala ani pohľad. „Myslím, že naše popoludnie je v háji. Musíme odtiaľto vypadnúť, keď po tebe bude pátrať polícia.“

Z Goodovej strednej školy, ktorá bola za nami, stúpал dym. Zdalo sa mi, že v tom tmavom stĺpe popola vidím tvár – démona s červenými očami, ktorý sa mi vysmieva.

Ten tvoj pekný tábor bude v plameňoch, vyhlásila Kelli. Z tvojich kamarátov sa stanú otroci Pána času.

„Máš pravdu,“ povedal som Annabeth a pichlo ma pri srdci. „Musíme ísť do Tábora polokrvných. Okamžite.“

MÁM TELEFONÁŤ NA ÚČET VOLANÉHO Z PODSVETIA

Skutočne najlepší koniec dokonalého popoludnia je dlhá cesta taxíkom s našťavanou babou.

Chcel som sa porozprávať s Annabeth, ale tvárila sa, akoby som jej práve zmlátil starú mamu. Dostal som z nej len to, že jar prežila v San Franciscu, ktoré bolo plné netvorov. Od Vianoc sa do tábora vrátila už dva razy, ale nepovedala mi prečo. (Totálne ma to vytočilo, lebo sa ani neunúvala dať mi vedieť, že je v New Yorku.) A navyše netušila, kde je Nico di Angelo (to je dlhá história).

„Niečo o Lukovi?“ vypytoval som sa.

Pokrútila hlavou. Vedel som, že toto je veľmi chúlživá téma. Annabeth odjakživa zbožňovala Luka, bývalého hlavného inštruktora Hermovej ubikácie, ktorý nás zradil a pridal sa k diabolskému vládcovi Titanov Kronovi. Nepriznala by to, no ja som bol presvedčený, že ho má ešte stále rada. Keď sme s Lukom v zime bojovali na hore Tamalpais, záhadne sa mu podarilo prežiť pád z pätnásťmetrového útesu. Podľa mojich informácií sa momentálne plavil na svojej výletnej

lodi plnej netvorov. Jeho pán Kronos, rozsekaný na kúsky, sa práve zasa dával dohromady v zlatom sarkofágu a čakal na svoju chvíľu. Teda na to, že bude mať dosť síl, aby sa postavil olympským bohom. My polobohovia tomu hovoríme problém.

„Horu Tamalpais ešte vždy ovládajú netvory,“ povzdychla si Annabeth. „Nenazbierala som síce odvahu, aby som sa k nej priblížila, ale nemyslím si, že Luke je tam. Keby bol, asi by som to vedela.“

Tieto slová ma veru ani trochu nepovzbudili. „A čo Grover?“

„Je v tábore,“ odpovedala. „Dnes sa s ním stretneme.“

„Podarilo sa mu to? Mám na mysli pátranie po Panovi?“

Annabeth sa dotkla svojho korálikového náhrdelníka. Robievala to vždy, keď mala starosti.

„Uvidíš,“ vydýchla. No neodpovedala.

Keď sme sa predierali Brooklynom, požičal som si od Annabeth telefón a zavolať som mame. Polokrvní sa, pokiaľ je to možné, usilujú vyhýbať mobilom. Šírenie nášho hlasu je totiž to isté, akoby sme vysielali signál: „Tu som! Pokojne ma zožerte!“ V tej chvíli som však tento telefonát považoval za mimoriadne dôležitý. Nechal som mame v hlasovej schránke odkaz, ktorým som sa pokúšal vysvetliť, čo sa v škole vlastne stalo. Som presvedčený, že sa mi to nepodarilo. Povedal som, že som v poriadku, že si nemá robiť starosti, ale že zostanem v tábore, kým sa situácia neupokojí. Poprosil som ju, aby sa v mojom mene ospravedlnila Paulovi Ondeckovi.

Ďalej sme sa už viezli mlčky. Mesto mizlo, nakoniec sme zišli z diaľnice a hnali sa krajinou severného Long Islandu okolo sadov, vinárstiev a stánkov s čerstvým ovocím a čerstvou zeleninou.

Pozeral som sa na telefónne číslo, ktoré mi na ruku načmárala Rachel Elizabeth Darová. Vedel som, že je to hlúposť, no niečo ma nútilo, aby som jej zavolať. Možno by mi pomohla pochopiť, o čom hovorila tá empusa – o tábore v plameňoch a uväznených kamarátoch. A prečo Kelli explodovala.

Vedel som, že obludy nikdy nezomierajú naozaj. Raz – možno to bude o niekoľko týždňov, mesiacov alebo rokov – sa Kelli znovu vytvorí z prapôvodnej hrôzy, ktorá vrie v podsvetí. Napriek tomu je to však veľmi čudné, lebo obludy sa väčšinou nedajú zničiť tak ľahko. Samozrejme, ak som ju naozaj zničil.

Taxík zišiel z cesty 25A. Mierili sme cez lesy pozdĺž severného pobrežia, až sa na ľavej strane objavil nízky hrebeň kopcov. Annabeth povedala vodičovi, aby zastavil na farmárskej ceste 3 141 pri úpätí Vrchu polokrvných.

Šofér sa zamračil. „Ved’ tu nič nie je, slečinka. Naozaj tu chcete vystúpiť?“

„Áno, prosím.“ Annabeth mu podala zväzok bankoviek, aké používajú smrteľníci, a vodič sa možno aj vďaka nim nakoniec rozhodol, že nám dá pokoj.

Vybrali sme sa s Annabeth na vrchol kopca. Mladý hliadkujúci drak tam driemal, stočený okolo borovice, no keď sme sa priblížili, zdvihol ryšavú hlavu

a dovolil Annabeth, aby ho poškrabkala pod bradou. Z jeho nozdier sa ako z čajovej kanvice vyvalila para a nadšene zaškulil.

„Ahoj, Peleus,“ pozdravila ho Annabeth. „Je všetko v poriadku?“

Keď som tohto draka videl naposledy, mal sotva dva metre. Teraz však meral najmenej dvakrát toľko a bol rovnako obrovský ako ten strom. Nad hlavou, na najnižšom konári borovice, sa mu lesklo Zlaté rúno a jeho kúzlo chránilo hranice tábora pred narušiteľom. Drak sa zdal pokojný, asi je teda všetko v poriadku. Tábor polokrvných, ktorý sa nachádzal pod nami, pôsobil mierumilovne – zelené lúky, les, žiarivo biele grécke stavby. Jedna štvorposchodová, ktorú sme volali hlavná budova, hrdo trónila medzi jahodiskami. Na severe sa za pobrežím v slnečnom svetle leskol longislandský záliv.

Napriek tomu... niečo nebolo v poriadku. Vo vzduchu sa vznášalo napätie, akoby aj samotný kopec zadržieval dych a čakal, že sa stane niečo zlé.

Zišli sme do údolia a zistili sme, že letná sezóna je v plnom prúde. Väčšina ľudí dorazila do tábora už minulý piatok, a preto som mal hneď od začiatku pocit, že medzi nich nemám šancu zapadnúť. Na jahodníkach hrali satyrovia na píšťalách a usilovali sa prírodnou mágiou prinúť plody, aby rástli. Táborníci mali hodinu lietania na koňoch, vznášali sa nad lesom na pegasoch. Z kováčne stúpál dym a duneli kladivá. Chalani a baby si v nej v rámci lekcie umeleckých remesiel vyrábali zbrane. Tímy Atény a Demetry súťaži-

li na trati vo vozoch a vzadu na jazierku bojovalo niekoľko ľudí v gréckej veslici s obrovským oranžovým hadom. Typický táborový deň.

„Potrebujem sa porozprávať s Clarisse,“ povedala Annabeth.

Civel som na ňu, akoby povedala „potrebujem zjesť veľkú smradľavú topánku“. „Prečo?“

Na Clarisse z Areovej ubikácie som vôbec nemal náladu. Bola to nepríjemná, nevďačná a surová baba. Jej otec, boh vojny, ma chcel zabiť. Aj ona sa pravidelne pokúšala rozmliaždiť ma na kašu. Inak však bola celkom fajn.

„Niečo sme spolu robili,“ odbila ma Annabeth. „Uvidíme sa neskôr.“

„Čo ste robili?“

Annabeth sa pozrela k lesu.

„Poviem Cheirónovi, že si tu,“ sľúbila. „Pred tým vypočúvaním sa s tebou určite bude chcieť porozprávať.“

„Pred akým vypočúvaním?“

To už však klusala po cestičke k strelnici a ani raz sa za mnou neotočila.

„Jasné,“ zamrmľal som. „S tebou sa naozaj dá perfektne porozprávať.“

Prechádzal som cez tábor a pozdravil som sa s niektorými kamarátmi. Na príjazdovej ceste k hlavnej budove sa Connor a Travis Stollovci z Hermovej ubikácie snažili pomocou drôtov naštartovať táborové terénne auto. Silena Beauregardová, hlavná inštruktorka

Afroditej ubikácie, na mňa zamávala zo svojho pegasa, keď letela okolo. Hľadal som Grovera, ale nikde som ho nevidel. Nakoniec som zašiel do šermiarskej arény. Skončím tam väčšinou vtedy, keď mám náladu pod psa. Cvičenie ma vždy dokáže upokojiť. Možno preto, že šermovanie je vec, ktorú skutočne ovládam.

Vošiel som do amfiteátra a takmer mi prestalo biť srdce. Uprostred arény, chrbtom ku mne, bol ten najväčší podsvetný pes, akého som kedy videl.

A to som už videl zopár poriadne veľkých pekelných psov. Jeden, veľký ako nosorožec, sa ma pokúšal zabiť, keď som mal dvanásť rokov. No tento podsvetný pes bol väčší ako tank. Netuším, ako sa dostal cez čarovné hranice tábora. Zdalo sa, že je tam ako doma, ležal na bruchu, spokojne vrčal a žul hlavu cvičného panáka. Ešte si ma nevšimol, ale vedel som, že keby som vydal nejaký zvuk, vycítil by ma. Nebol čas utekať po pomoc. Vytiahol som Anaklusmos a otvoril ho.

„Áno!“ vyrazil som. Mečom som netvorovi mieril priamo na jeho obrovský chrbát, no vtom sa z ničoho nič objavil iný meč a zablokoval môj útok.

Cink!

Pekelný pes nastražil uši. „Haf!“

Uskočil som a inštinktívne zaútočil na toho s mečom – sivovlasého muža v gréckom brnení. Bez akýchkoľvek problémov odrazil môj útok.

„Tak prí!“ zahučal. „Prímerie!“

„Haf!“ Pri zaštekani toho pekelného psa sa otriasla celá aréna.

„To je podsvetný pes!“ vykrikol som.

„Je neškodná,“ vyhlásil ten človek. „To je Pani O’Learyová.“

Zažmurkal som. „Pani O’Learyová?“

Pekelná sučka začula svoje meno a znova zaštekala. Pochopil som, že nie je hladná. Bola rozčúlená. Postrčila tú oslintanú a ožutú figurínu k mužovi s mečom.

„Dobré dievča,“ pochválil ju. Voľnou rukou chytil panáka v brnení za krk a hodil ho k bariéram. „Chyť Gréka! Chyť Gréka!“

Pani O’Learyová vyrazila za koristou a skočila na panáka, až mu rozdrvila brnenie. Začala mu žuť prilbu.

Muž s mečom sa sucho zasmial. Odhadoval som, že má niečo vyššie päťdesiatky. Mal krátke šedivé vlasy a sivú briadku. Na takého postaršieho chlapíka sa zdal vo forme. Oblečené mal čierne horolezecké nohavice a bronzové náprsné brnenie, pripevnené na oranžovom táborovom tričku. Dolu na krku som mu zbadal čudnú značku, fialovú škvrnku ako materské znamienko alebo tetovanie, ale kým som stačil zistiť, čo to je, pritiahol si popruhy brnenia a znamienko zmizlo pod golierom.

„Pani O’Learyová je môj maznáčik,“ vysvetľoval. „Nemohol som ti predsa dovoliť, aby si jej vrazil meč do zadku, že? Ešte by sa zľakla.“

„Kto ste?“

„Sľubuješ, že ma nezabiješ, keď odložím meč?“

„Asi nie.“

Zastrčil meč do pošvy a natiahol ruku. „Kvintus.“

Podal som mu ruku. Tá jeho bola drsná ako šmirglový papier.

„Percy Jackson,“ predstavil som sa. „Za tamto... sa ospravedlňujem... ako ste, ehm...“

„Ako sa mojím maznáčikom stal podsvetný pes? To je dlhá história, samé úniky o vlások pred smrťou a niekoľko obrovských žuvacích hračiek. Mimočodom, som nový inštruktor šermu. Pomáham Cheirónovi, keď tu pán D. nie je.“

„Aha.“ Usiloval som sa nezízať na Pani O’Learyovú, ktorá odhryzla panákovi štít aj s rukou a zatriasla ním ako s lietajúcim tanierom. „Moment, pán D. je preč?“

„Áno... teda... je rušné obdobie. Dokonca aj Dionýzos musí pomáhať. Odišiel navštíviť zopár starých priateľov. Presvedčiť sa, že sú na správnej strane. Viac by som asi nemal prezrádzať.“

Ak tu Dionýzos naozaj nebol, tak to bola tá najlepšia správa, akú som za celý deň počul. Riaditeľom nášho tábora bol len preto, že ho sem Zeus poslal za trest, pretože prenasledoval nejakú lesnú vílu, ktorú prenasledovať nemal. Nenávidel táborníkov a snažil sa nám zneprijemňovať život. Keby tu nebol on, mohlo by to byť super leto. Na druhej strane, ak aj Dionýzos zdvihol zadok a začal verbovať sily pre bohov proti hrozbe Titanov, tak už to musí byť naozaj veľmi zlé.

Zľava sa ozvalo hlasné „bum“. Bolo tam navrššených šesť drevených debien, veľkých ako piknikové stoly, a rachotili. Pani O’Learyová natiahla hlavu a rozbehla sa k nim.

„Pí, dievča!“ okríkol ju Kvintus. „To nie je nič pre teba.“ Zabavil ju bronzovým štítom, ktorý jej hodil ako disk.

Debny poskakovali a triasli sa. Na bokoch mali vytlačené nejaké slová, ale pri mojej dyslexii trvalo nejaký čas, kým som ich rozlúštil:

RANČ TROJITÉ GÉ
KREHKÉ
TOUTO STRANOU NAHOR

Dolu bolo menším písmom: OTVÁRAŤ OPATRNE.
RANČ TROJITÉ GÉ NERUČÍ ZA POŠKODENIE MAJETKU,
ZMRZAČENIE A MUČIVO BOLESTIVÚ SMRŤ.

„Čo je v tých debnách?“ opýtal som sa.

„Malé prekvapenie,“ odpovedal mi Kvintus. „Tréningová aktivita na zajtrajší večer. Určite sa vám to bude páčiť.“

„Hm, fajn,“ prikývol som, ale tá „mučivo bolestivá smrť“ sa mi ani trochu nepáčila.

Kvintus zasa hodil bronzový štít a Pani O’Learyová sa za ním rozbehla. „Vy mladí potrebujete viac skúšok. Keď som bol chlapec, neboli také tábory, ako je tento.“

„Vy... vy ste polokrvný?“ Nechcel som, aby to vyznelo tak prekvapene, ale ešte nikdy doteraz som nevidel starého poloboha.

Kvintus sa zasmial. „Vieš, niektorí z nás sa skutočne dožijú dospelosti. Nie všetci sme predmetom prírodných prorociev.“

„Vy viete o mojom prorocťve?“

„Čosi som začul.“

Chcel som sa ho opýtať, čo znamená čosi, ale práve v tej chvíli zaklopali kopytá a do arény vklusal Cheirón. „Percy, tu si!“

Musel doraziť rovno z lekcie lukostreľby. Cez tričko s nápisom KENTAURUS #1 mal prehodený tulec a luk. Vlnité hnedé vlasy a fúzy si na leto ostrihal a dolnú polovicu, čo bolo telo bieleho žrebca, mal špinavú od blata a trávy.

„Vidím, že si sa už zoznámil s naším novým inštruktorom.“ Cheirón síce hovoril veselým hlasom, ale v očiach mal nepokoj. „Kvintus, nebude vám prekážať, keď si Percyho požičiam?“

„Vôbec nie, pán Cheirón.“

„Nemusíte ma oslovovať pán,“ namietol Cheirón, ale neznelo to práve veselo. „Podť, Percy. Musíme prebrať veľa vecí.“

Ešte raz som sa poriadne pozrel na Pani O’Learyovú, ktorá práve žula panákové nohy.

„No... takže zatiaľ,“ rozlúčil som sa s Kvintom.

Keď sme odchádzali, zašepkal som Cheirónovi: „Kvintus sa mi zdá trochu...“

„Záhľadný?“ doplnil ma Cheirón. „Nečitateľný?“

„Asi tak.“

Cheirón prikývol. „Je to veľmi schopný polokrvný. Vynikajúci šermiar. Kiežby som len pochopil...“

Nech sa chystal povedať čokoľvek, zrejme si to rozmyslel. „Podťme pekne po poriadku, Percy. Anna-

beth mi už povedala, že si sa stretol s nejakými empu-
sami.“

„Hej.“ Povedal som mu o boji na Goodovej škole
a o tom, ako Kelli vybuchla do plameňov.

„Hm,“ zamyslel sa Cheirón. „Tí silnejší to dokážu.
Ona nezomrela, Percy. Len unikla. Nie je dobré, že sa
prebúdzajú démonky.“

„Čo tam robili?“ spýtal som sa. „Čakali na mňa?“

„Pravdepodobne.“ Cheirón sa zamračil. „Je neuve-
riteľné, že si to prežil. Ich schopnosť klamať... takmer
každého mužského hrdinu by očarili a zožrali.“

„Aj ja by som tak dopadol,“ priznal som sa, „keby
tam nebola Rachel.“

Cheirón prikývol. „Je irónia, že ťa zachránila smr-
teľníčka, ale sme jej za to vďační. To, čo tá empusa
povedala o útoku na tábor – o tom sa ešte musíme
porozprávať. Teraz už poď, mali by sme sa vybrať do
lesa. Grover chce, aby si bol pri tom.“

„Pri čom?“

„Pri jeho oficiálnom výsluchu,“ povedal Cheirón
zachmúrene. „Rada starších kopytníkov práve zasad-
la, aby rozhodla o jeho osude.“

Cheirón povedal, že sa musíme poponáhľať, preto som
sa dal zviezť na jeho chrbte. Ako sme sa cvalom hnali
okolo ubikácií, pozrel som sa na jedáleň – otvorený
grécky pavilón na pahorku nad morom. Bolo to po
prvý raz, čo som ho od vlašajška videl, a vrátili sa
moje zlé spomienky.

Cheirón sa ponoril do lesa. Víly vykukovali zo stromov a hľadeli na nás, ako sa ženieme okolo nich. V pološere šelestilo niečo veľké – obludy, ktoré tu chovali na tréning táborníkov.

Myslel som si, že les poznám dosť dobre, veď už dve letá som tu hral boj o vlajku, ale Cheirón ma viezol cestou, ktorú som nepoznal: tunelom pod starými vrbami, okolo malého vodopádu a na čistinu zarastennú lúčnymi kvetmi.

V tráve sedela v kruhu skupina satyrov. V prostriedku stál Grover, obrátený k trom poriadne starým a poriadne tučným satyrom, ktorí sedeli na trónoch vytváraných z ružových kríkov. Tých troch som doteraz nikdy nevidel, ale predpokladal som, že to musí byť Rada starších kopytníkov.

Zdalo sa, že im Grover rozpráva nejakú historku. Krútil si okraj trička, nervózne prešlapoval na kozlačích kopytách. Od vlaňajšej zimy sa takmer vôbec nezmenil. Možno preto, lebo satyrovia starnú o polovicu pomalšie ako ľudia. Znovu sa mu objavilo akné. Rohy mal o niečo väčšie, takže mu vytrčali z kučeravých vlasov. Prekvapilo ma, keď som si všimol, že som ho už prerástol.

Mimo kruhu stála Annabeth, vedľa nej nejaké ďalšie dievča, ktoré som nepoznal, a Clarisse. Cheirón ma zložil pri nich.

Clarisse mala svoje zježené vlasy zviazané maskáčovou šatkou. Ak to ešte vôbec bolo možné, vyzerala svalnatejšia ako naposledy. Akoby posilňovala. Zabodla